

bi vstajalo in žarele bi nebeške daljave . . .
Delal bi se dan, in on bi stal na beli cesti . . .

Žal mu je bilo, da je prišel on sam pre-
pozno. Pred petimi meseci je bil še čas:
Prijatelj moj, vstani in pojdi! — in bi bil
šel. A zdaj je minilo že poletje, in jesen je
bila v deželi — pred petimi meseci pa je
bila pomlad in sanje majniškega večera so
plavale nad poljanami . . .

Prišel je na poljsko pot. Splašen konj
je priletel mimo, zavil med kostanji na po-
ljano in se izgubil v temi. Tudi mlad fant
je tekel mimo na poljano. Čule so se tudi
stopinje; bile so tišje in tišje in so utihnile.

Pred hišo mu je prišel nasproti zvesto-
oki pes; pritisnil se je k njemu in ga po-
gledal z vernimi očmi. Duri so bile odprte

in v pritličju je gorela luč. Pozno je že bilo,
da se je Selec začudil. Odprl je vrata; stara
Janja je sedela pri peči.

„Kje so oče?“ . . .

Janja je bila žalostna in ni dvignila po-
gleda.

„Molčali so in hodili nemirno po sobi
in potem so odšli . . .“

Selec jo je potolažil in odšel po stop-
nicah gori. Ostal je popolnoma miren in
resen: „Zbudilo se je v prsih in ga je
gnalo . . . Navade umirajo težko in pola-
goma . . .“

O polnoči je prišel domov oče. Vstal je
spodaj hrup in tuintam se je razumela sirova
beseda . . .

(Konec.)

ROMAN ROMANOV:

SMEJI SE, SMEJI! . . .

Smeji se, smeji, devojčica,
devojčica mala ti! —
Jutri boš že nevestica,
nevestica zala ti!

Pojutranjem že snemala boš
si venec iz lepih las —
Oh, hitro — kakor strel in blisk
hiti in bega čas . . .

Oh, hitro — kakor strel in blisk
mladost hiti, beži —
Zastonj na ustnih bol in jok,
zastonj solzné oči . . .

